

Біла Церква вшанувала переможців

(Репортаж про святкування читайте
в наступному випуску газети)

Білоцерківська міськрайонна газета

Громадська думка

Виходить з 30 серпня 1990 р. № 37-38 (13634—13635), 11 ТРАВНЯ 2018 р. Роздрібна ціна 2 грн. 25 коп.

► БІЛА ЦЕРКВА ПАМ'ЯТАЄ

Кіборг, який не залишив пост

„Вночі на 2 листопада тато від'їдждав. Пам'ятаю, як ми йшли темним містом до залізничного вокзалу, як я дивилася на небо і просила Бога, щоб він повернувся додому живий. Приїхав потяг, тато зайшов до вагона, з'явився у вікні і махав нам, аж доки не поїхав... Пам'ятаю його посмішку, добре очі... Ми прощались і не знали, що вже більше ніколи не побачимо його живим”.

Пані Олі, доньці нашого полеглого героя, ВОЛОДИМИРА МИКОЛАЙОВИЧА КОЗАКА, легше було написати спогади про батька... думкам легше. А серцю все одно боляче. Бо чи пером виводи, чи огортає утихе слово, та розповідь роз'ярює найтяжче й незворотне: ось є цей білий світ з його п'янкими вишневими садами, стоїть так само Біла Церква над Россю, шумлять молоді трави понад дорогою в Малу Антонівку, а тато всього цого не бачить. Цього річ 12 квітня він відсвяткував би своє 50-ліття. Але в родинному календарі Козаків з'явилася інша дата — 17-го квітня минуло 3 роки, як іхнього сина, человека й тата прийняла рідна земля. На вічний спочинок. Після жорсткої смерті. Після смерті-подвигу!

А ЯК ЖЕ ІНАКШЕ?

І не варто соромитись пасосних слів саме в цьому контексті. Тут вони і чесні, і доречні. В першу чергу, тому, що все своє життя цей скромний, працьовитий, не публічний чоловік носив у серці Україну. Як ото носять мамин поцілунок чи татово настанову, я спомин про очі коханої дружини чи як тепло усмішок і успіхи своїх донечок. Без галасу, grimання кулаком у

груди. Саме такі чоловіки просто працюють, просто віддають до школи дітей, просто допомагають стареньким батькам, просто беруть до рук зброю, якщо Батьківщина в небезпеці. А як же інакше?

Володимира Козака привезли на війну 28 серпня 2014-го. Коли, здавалося, земля на Сході горіла й пла-кала. Він був готовий. І відмовляти, каже Оля, марно. От тільки, попри впевненість

у татові — завжди вірив у перемогу, відкидав і полон, і здачу України — краще небуття, переконаний оптиміст і справжній боєць, — і в голосі його вдома перед від'їздом, і в її серці бриніло недобре передчуття. Коли ж рідні дізналися, що їхній старший солдат у складі 80-ї бригади

(9 рота, 3 батальйон) захищає Донецький аеропорт, оте передчуття просто викреслили зі своїх думок.

► Далі на стор. 2

«Хутір» — велика дружна родина

Недалеко від Білої Церкви є котеджне містечко під назвою «Хутір». У ньому зводяться комфортні та безпечні котеджі і таунхауси з усіма комунікаціями за доступною ціною. Тут уже проживають близько 300 людей, усі вони дуже дружні та привітні. Якщо виникає у чомусь потреба, «хутірянин» звертається по допомозу до голови кооперативу Олександра, який, у свою чергу, завжди прислухається до жителів та допомагає їм. Адміністрація містечка завше відкрита до спілкування.

Ось і цього разу, у спекотні травневі вихідні, жителі «Хутірка», в яких є маленькі діти, разом із адміністрацією зібралися біля дитячого майданчика, щоби зробити собі життя у містечку ще комфортушим та яскравішим.

«Нешодавно у „Фейсбуці“ в нашій групі „Городок „Хутір“ хтось із мам запропонував загородити дитячий майданчик парканом задля безпеки їхніх дітей. Я це взяв на замітку та через два тижні до нас вже привезли бетонний секційний паркан», — розповідає голова котеджного містечка Олександр Шалаєв.

Звичайно, коли ти знаєш, що твоя дитина у безпеці, то й батькам спокійніше.

Огорожу поставили, фарбу закупили. Голова кооперативу зазвичай спілкується із жителями містечка через соцмережу „Фейсбуц“, там він і запропонував усім небайдужим мешканцям вийти у вихідні до дитячого майданчика та розфарбувати паркан. На кліч зібралися чимало батьків із дітьми, вони старанно розмальовували огорожу усілякими фарбами, малювали веселі різномільові візерунки.

Це нагадувало велику сім'ю, де всі захоплено роблять спільну справу — створюють комфорт та радість у своєму домі. Так і є, адже у «Хутірку» ми всі — одна велика родина, де всі поважають один одного та прислухаються до кожного, хто пропонує цікаві ідеї щодо благоустрою.

Ольга Кольцова

Дорогі учасники війни, ветерани, діти війни, шановні білоцерківці!

Щиро вітаемо вас з 9 Травня — Днем Великої Перемоги! Це свято всієї країни, свято, завдяки якому в Україні і всіх її громадян є сьогодення і майбутнє. Ми схиляємося перед подвигом героїв Великої Вітчизняної війни і обіцяємо: ніхто не забутій і ніщо не забуте!

Народи країн антигітлерівської коаліції принесли довгоочікуваний мир Європі. У їх числі — український народ, котрий переніс незліченні страждання і віддав мільйони життів заради Перемоги. Забути про це — значить, зрадити пам'ять загиблих. Ми не забули і не дозволимо забути нашу Велику Перемогу!

Нинішня влада забула про те, що всі ми народилися і живемо завдяки подвигу героїв Великої Вітчизняної війни. Вона принижує ветеранів, відмовляючи їм у праві на гідне життя і намагаючись стерти пам'ять про їхню Перемогу.

Але ніхто не забутій і ніщо не забуте. Жоден ветеран, жоден інвалід або дитина війни не забуті нами. „Опозиційний блок“ робить все можливе, щоб захистити тих, хто дав Україні майбутнє, щоб створити гідні умови життя, не дати забути про їхній подвиг заради майбутніх поколінь.

Сьогодні в нашій країні знову війна, і влада не робить нічого, щоб її зупинити. „Опозиційний блок“ ставить своїм завданням відновити мир в Україні.

Мир в країні і гідне життя ветеранів — це обов'язок кожного, кому дорога Україна. Ми повинні зробити це заради нашого минулого і нашого майбутнього. Ніхто не забутій і ніщо не забуте!

ЗІ СВЯТОМ ВЕЛИКОЇ ПЕРЕМОГИ!

З повагою — В. Гламазда,
голова Білоцерківської територіальної організації
політичної партії „Опозиційний блок“

опозиційний
БЛОК

ЗІ СВЯТОМ
**ВЕЛИКОЇ
ПЕРЕМОГИ!**

НИХТО НЕ ЗАБУТИЙ, НІЩО НЕ ЗАБУТЕ!

Хай щастить тобі, наша зіронько!

Білоцерківський міський голова Геннадій Дикий привітав ОЛЕНУ ЛУЦЕНКО із перемогою у вокальному шоу «Голос країни-8».

Олена народилася у співочій сім'ї, тому рідні завжди підтримували та розвивали її талант. Тож недаремно у здобутку дівчини, випускниці Білоцерківської школи мистецтв № 5, студентки Київського університету культури й мистецтв, величезна кількість нагород за участь у вокальних конкурсах як в Україні, так і за кордоном.

А Геннадій Дикий вручив юній зірці відзнаку міського голови та квіти, викладачці Олени — почесну грамоту. «Я впевнений, що перемога у цьому конкурсі — це лише початок. Попереду у Вас світле майбутнє, і вся Біла Церква буде підтримувати Вас і надалі. Ми пишамося нашими талантами і бажаємо Вам творчої наснаги та подальшого розвитку», — сказав голова, звертаючись до своєї чарівної гості.

З офіційних джерел „Громадська думка“ вітає Олену Луценко з перемогою та бажає її подальших успіхів, здійснення мрій, щасливої співочої долі!

ПРИХОДЬТЕ ЗА МЕДОМ!
19 ТРАВНЯ 9⁰⁰-17⁰⁰
ПАЛАЦ КУЛЬТУРИ «РОСАВА»,
вул. Леваневського, 53

БІЛА ЦЕРКВА ПАМ'ЯТАЄ

Кіборг, який не залишив пост

„ЯКЩО ВИЖИВЕМО...”

Що ми можемо знати про ті січневі дні 2015-го, які довелося прожити (й не всім пerekржити) українським Кіборгам? Вони стали легендою, великою й гіркою. І кожне слово, кожен фото- чи відео-кадр хроніки оборони ДАПу – що далі від нас у часі та криється історія – маємо берегти в пам'яті. Так! Аби боліло! Аби не бісілися з жиром землячки, дорвавшись до менших чи більших „годівничок”, – нехай гірчить їм те „дармове” їдо! Це ж і за них там із останніх сил трималися далеко не кіборги, а люди з плоті й крові. На одному адреналіні, без їжі, часом без надії, поранені, отруєні газами, обстріляні з усієї можливої зброї, серед руїн і тіл загиблих побратимів.

Кіборг-розвідник „Рахман”, що дивом уцілів у тому пеклі, в інтерв'ю журналістові одного з видань сказав: „Ти про Козака напиши. Він мене просто привіз. 16 січня ми вже забились в куток приміщення. Тут біжить „Італієць” і кричить: „Пацани, то там же один чоловік пост утримує!” Я побіг туди. А там один мужик сидить. Кажу йому: „Братан, ти що, сам тут?” А він мені: „Сам”. Запитую його, як звати. „Козак. Володимир Миколайович. 46 років”.

Я йому тоді пообіцяв: якщо виживемо – обов'язко-

во його відмічу. Він САМ тримав пост! Цілий день! Відстрілювався”.

“Я ВАС ТАКОЖ ДУЖЕ ЛЮБЛЮ!”

Оля пам'ятав дзвінок від тата того 16 січня: „Я вітаюсь: „Слава Україні!”, а замість звичного „Героям слава!” – голос, повен відача, розпача. Сказав, що не знає, чи доживуть вони до ранку: „Якщо подзвін, значить – вистояли”. Ось тоді дононці стало дуже страшно: якщо вже її тато так говорить... Руки опустилися... З 16 до 20 січня рідні чекали дзвінків і молилися. Не знали, що Володимир двічі поранений в руку, – не говорив. А 20-го: „Нічого, чекаємо, може, скоро буде підмога”, „Ми тебе любимо дуже!” „Я вас також дуже люблю!”

20 січня новий термінал аеропорту ворог підірвав. Перед тим Володимир мав можливість залишити летовище разом з іншими пораненими. Але чомусь цього не зробив. Може, поступився комусь місцем, може, не встиг, бо почався обстріл: йому кричали, щоб заскакував на машину з пораненими на ходу, але він не рушив з місця...

Родина шукала свого вої-

на 3 місяці. Серед живих, бо не хотіла вірити, що міг загинути. Аж поки в кінці березня волонтери повідомили, що до моргу Дніпра привезли більше двох десятків тіл з аеропорту, а серед них є людина, схожа на Володимира Козака. Один день у тому морзі став для Ольги, яка почала на опізнання, найстрашнішим із тих трьох місяців. А було ж іще очікування результатів ДНК-експертизи. Довга

Із побратимами!

дорога додому й повернення з її половини назад – лікарі виявили, що не всі рештки пошматованого тіла поклали до цинкової домовини...

СВІТЛО ГЕРОЯ

Й на похороні, і під час зустрічей та телефонних роз-

мов побратими Володимира Миколайовича згадували й згадують його зі щирим жалем. Адже був справжнім. Якось загнав залишеною десь там, серед хаосу війни, вантажівку з зерном в ангар. Хлопці дивувалися – кому воно вже треба. А він того не розумів – люди ж зібрали, тож не мусить пропасті.

Іого пам'ятатимуть як чесного і справедливого, чоловіка, котрий прийшов на передову воювати за свою Батьківщину, а не за грошима.

Україна офіційна нагородила його орденом Богдана Хмельницького й нагрудним знаком „За оборону Донецького аеропорту” посмертно. А що ми, „неофіційна” Україна? Уже не очі, а серце пече від болю й гіркоти за таке золоте життя цієї простої, великої Людини, Кіборга, котрий не залишив пост. За дітей його, які, згорнувшись вічним біль, стійко і з гордістю кажуть: „Це надзвичайна честь – бути дочками відданого

батька, мужнього воїна і справжнього Героя”. Мабуть, час витирати сльози, аби за їхньою пеленою не втратити дороги, яку доти маємо по кому звіряти, доки бачимо світло таких, як Козак, Героїв!

Валентина Храбуст

Час нем'яких людей

“ЗАПИТАННЯ. Старих людей і дитину теж розстріляли? ВІДПОВІДЬ. Так, їх розстріляли теж. Хлопчик був сином однієї з жінок, весь час тулившся до матері і плакав. Люди похилого віку теж плакали і просили, щоб їх відпустили”.

Це уривок із допиту радицьким офіцером-слідчим Миколи Георгійовича Морковкина, козака сотні Російської армії визволення Власова, котра була направлена на окуповану Білоцерківщину для проведення каральних акцій проти тутешніх партизан.

А ось – спогади Тихона Федоровича Рука, безпосереднього учасника партизанського загону, про операцію під Тетієвом, під час якої 12 німецьких вояків було взято в полон, доплановано і страчено: „Замість наших товарішів німці убити були не кулею, а були у спідньому скинуті в криницю живими. Чому? Тому, що у нас куля була дорогою для кожного партізана. У загоні Соколова обмінювали [їх] на сіль, сало та інші речі”.

Ці та багато інших таких-то спогадів, листів, звітів, протоколів було ретельно зібрано, опрацьовано, проаналізовано й упорядковано в науково-документальному виданні „Підпілля і партизанізм Білоцерківщини під час нацистської окупації: документи і свідчення”, презентація якого відбулася нещодавно у виставковій зали Білоцерківського краєзнавчого музею. До слова, його керівник, кандидат історичних наук Л. Діденко є одним з співавторів праці разом із іншим науковцем-істориком С. Бурла-кою.

За словами останнього, збірка була створена задля того, щоб якомога чіткіше передати реальну картину тодішнього спротиву, як пасивного (некіс-на робота на підконтрольному німцям виробництві, псування майна), так і активного (бойові дії). Використані матеріали доповнюють наші знання про той трагічний, надзвичайно жорсткий період, коли смерть чатувала на кожного. Про час боротьби, в якій брали участь далеко не м'які люди. Автор також справедливо наголосив, що зараз, у період війни, наше сприйняття інформації, як та, що в презентованій книзі, загострилося. Тож маємо надію, що вона знайде ширий відгук у серцях якомога більшого числа читачів.

Варто зазначити, що всі згадяні в збірці документи публікуються вперше, а більшість із них до цього взагалі передебуває під грифом „таємно”. Були використані унікальні свідчення безпосередніх очевидців тих подій, наших земляків, що до сих пір живуть серед нас і пам'ятають.

Зауважимо, що видання цієї книги відбулося за рахунок бюджетних коштів громади міста згідно з умовами конкурсу проектів молодіжних і дитячих громадських організацій, проведенного управлінням молоді та спорту Білоцерківської міськради в 2017 році.

По завершенню презентації представники Білоцерківської централізованої бібліотечної системи та навчальних закладів, котрі були присутні на заході, отримали примірники цього чудового видання.

Богдан Храбуст

З чого складається вартість «приготування» води з-під крана?

Частина 2
Ми розглядаємо основні складові витрат, необхідних для забезпечення усіх процесів „приготування” води та очистки каналізаційних стоків. Минулого разу йшлося про реагенти. Наступна важлива складова – електрична енергія.

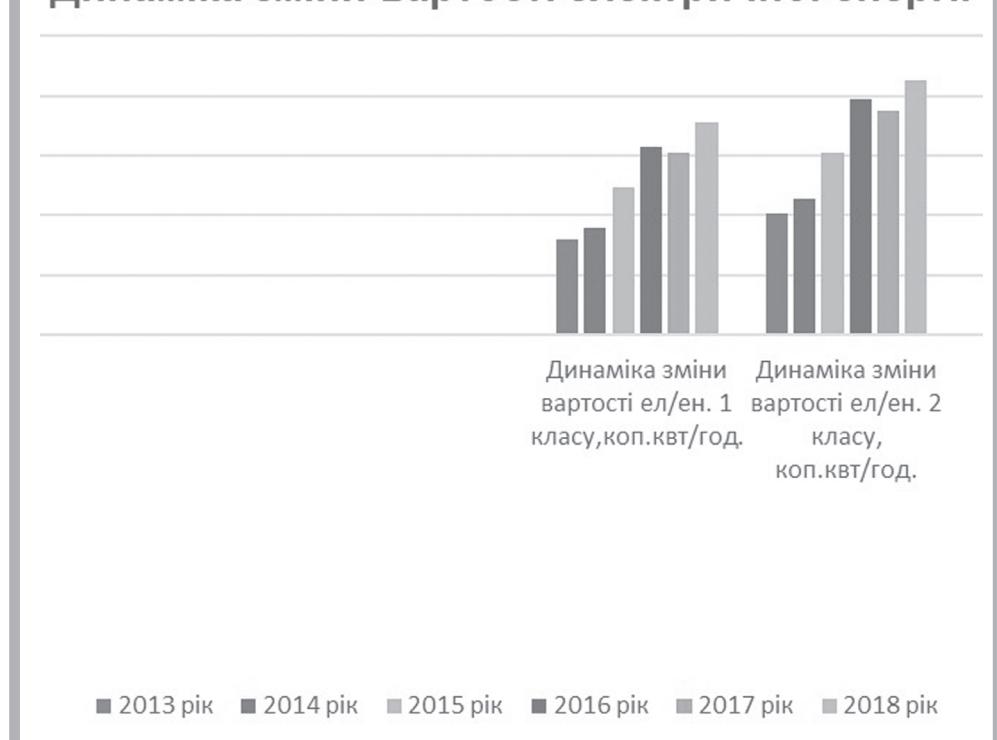
Щоби в кранах споживачів з'явилася вода, необхідно спочатку підняти її з річки, в цьому процесі задіяна велика кількість потужних насосів. Потім вода повинна пройти очищення та знесароження на водоочисних спорудах, і лише після цього по трубопроводах вона подається на насосні станції, а звідти – до наших осель.

Процес підйому та очистки води дуже енерговитратний, в ньому використовується енергоємне обладнання та складні технології.

Те ж саме відбувається і зі стоками. Для збирання, поетапного транспортування та очищення стічної каналізації задіяні ще більші потужності насосного та компресорного обладнання. Стічні води по мережах, за допомогою перекачувальних насосних каналізаційних станцій, потрапляють на міські очисні споруди, де проходять багатоступеневу очистку та знесароження.

Тому в структурі витрат на централізоване водопостачання та водовідведення витрати на електроенергію складають понад 20%, а тарифи на електроенергію постійно зростають.

Динаміка зміни вартості електричної енергії

На підприємстві «БІЛОЦЕРКІВВОДА» експлуатується 31 одиниця силових трансформаторів, 6 розподільчих пристрій 6 кВт, 53 км кабельних мереж та 474 одиниці електродвигунів на технологічному обладнанні потужністю від 0,125 кВт до високо-вольтних велетнів, що споживають 800 кВт за годину. Зазначене обладнання потребує також кваліфікованого керування, обслуговування та ремонту. Саме тому в структурі витрат на послуги водопостачання та водовідведення витрати на електроенергію є значими.

Прес-служба ТОВ „БІЛОЦЕРКІВВОДА“

люди, котрим кожен день дается не як подарунок, а як заслуга винагорода, а по-друге, перестати скиглити через усілякі власні нікчемні дрібниці.

◆ Розпочав заходи Білоцерківський центр соціальної реабілітації змішаного типу для інвалідів, та дітей-інвалідів „Шанс“. Його вихованці розкоті, впевнені, усміхнені, співали, декламували вірші, читали гуморески. З'ясувалося, нещодавно в „Шансі“ відбувся конкурс краси, талантів та мужності! Відтак у парку урочисто відзначили переможців у численних номінаціях. Символічні статуетки у вигляді рук на серці вручила хлопчикам та дівчаткам директор закладу Юлія Богатиренко, яка щиро привітала всіх присутніх на заході та побажала маленьким і дорос-

Валентина Храбуст

З Днем народження!

Сердечно вітаємо активістів міської організації ветеранів, які свої дні народження святкують у травні:

О.П. Баріцька, М.І. Сербін, Т.І. Григорова, Л.І. Коломієць, Т.Г. Севериненко, В.А. Гладкий, О.В. Босько, М.М. Крутъко, Д.С. Поліщук, Г.П. Заблоцька, Л.Л. Бойко, Д.В. Санодська, Г.Н. Черненко, Н.Г. Лісична, Н.П. Подоплелова, О.М. Шульга, П.Д. Ярмоленко, М.П. Кацюк, Н.А. Телищук, Г.Й. Леонов, Б.Г. Чепель, О.С. Соломко, 0.0. Козуленко, М.М. Коларж, В.М. Кириленко, Л.В. Бабенко, Е.О. Безугла, А.С. Медвідь, С.Е. Фешук, В.Д. Кузнецов, Н.А. Матюшенкін, А.В. Приходько, К.Т. Олійник, Г.А. Цехмістренко.

Нехай обминають вас біль і тривога,
Хай стелиться довга життєва дорога,
Здоров'я міцного і щастя без краю,
Усього найкращого щиро бажаєм.

З повагою – В. Волощенко, голова міської ради ОВУ

Вдячність

Від широго серця дякую міському голові Геннадієві Анатолійовичу Дикому за привітання з нагоди Дня Перемоги. Спасибі за розуміння, увагу, добро, яке Ви щодня даруєте людям.

Навзапа вітаю і Вас та Ваш колектив із прекрасним святом Перемоги. Нехай здійснюються всі Ваши світлі мрії, реалізуються добре плани.

З великою повагою – Людмила Іванівна Терещенко, вчителька, учасник бойових дій

З редакційної пошти**Людина з добрым серцем**

Багато років у нашій сімейній лікарні, нині – амбулаторії сімейної медицини, працює Людмила Миколаївна Макаревська. Молода, енергійна, з добрим і ніжним серцем медсестри. Завжди привітна, ніколи нікому не відмовить за призначеннем лікаря зробити ін'єкції чи поставити крапельницю.

Я проходжу лікування для підтримки зору двічі на рік. І завжди вона мною опікується. А цьогоріч Люді довелося й додому до мене за-

вітати – зробити ін'єкцію, щоб не переривати лікування. Я безмежно вдячна цій людині, яка свято дотримується клятви Гіппократа.

До речі, її добре серце не дозволило запішти в біді його хвого котика – Люда його врятувал! Тож вона любить всіх – і людей, і тварин. Нехай Господь посилася їй здоров'я, а Матінка Божа оберігає від усіляких негараздів.

Тамара Бровченко,
с. Трушки

Ситуація**Не дочекалися**

ребуває у концесії ТОВ "Білоцерківвода" я частина майна водопостачального підприємства. Це, власне, футляр, в якому прокладено труби для транспортування гіпохлориту натрію до водоочисних споруд.

Відтоді (а тим часом тривало слідство) труби зберігались на території згаданих споруд. Зрештою "Білоцерківвода" отримала постанову слідчого про вилучення труб, оскільки суд їх визнав власністю іншого підприємства.

Аби зустрітися зі слідчим (а він погодив час процедури з керівництвом концесіонера) та представником компанії, яка вважає себе господарем сумнозвісного об'єкта конфлікту, біля очисних споруд зібралися директор ТОВ "Білоцерківвода" Тетяна Бойко, начальник управління комунальної власності та кон-

цесії міської ради Руслан Гребенюк і місцеві журналісти.

В очікуванні іншої стороної посадовці провели для ЗМІ імпровізовану прес-конференцію. Так, Т. Бойко наголосила, що визнання труб власністю приватного підприємства є спірним. Крім того, зауважила, що з матеріалами слідства не були ознайомлені ні концесіонер, ні власник цього майна – білоцерківська громада в особі міської ради. Та й саме слідство відбулося на диво швидко, як, власне, й необхідні експертизи. Рішення державного органу про накладення на труби

арешту Т. Бойко назвала казусом судової системи.

Оскільки на призначений час ніхто так і не прибув для вчинення будь-яких дій з майном, Руслан Гребенюк зазначив, що тепер слідчому доведеться узгоджувати нові дати і час для здійснення процедур.

Очільниця ж водоканалу додала, що очисні споруди є стратегічним об'єктом, й будь-кому і будь-кому, без спеціального дозволу й погодження з міською владою, сюди потрапити не вдасться.

Вл. інф.

**Розпорядження від 03 травня 2018 р. № 22-К(П)
ПРО ОГОЛОШЕННЯ КОНКУРСУ НА ЗАМІЩЕННЯ****ВАКАНТНОЇ ПОСАДИ СПЕЦІАЛІСТА 1 КАТЕГОРІЇ ВІДДІЛУ ВЕДЕННЯ РЕЄСТРУ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ ГРОМАДИ УПРАВЛІННЯ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПОСЛУГ БІЛОЦЕРКІВСЬКОЇ МІСЬКОЇ РАДИ**

Відповідно до законів України «Про місцеве самоврядування», Порядку проведення конкурсу на заміщення вакантних посад державних службовців, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 15 лютого 2002 року № 169, Порядку проведення іспиту для кандидатів на заміщення вакантних посад посадових осіб місцевого самоврядування у виконавчих органах Білоцерківської міської ради, затвердженого розпорядженням міського голови від 25 грудня 2015 року № 231-К, та з метою забезпечення конституційного права рівного доступу громадян до служби в органах місцевого самоврядування:

1. Оголосити конкурс на заміщення вакантної посади спеціаліста 1 категорії відділу ведення реєстру територіальної громади управління адміністративних послуг Білоцерківської міської ради.

2. Оголосити такі умови конкурсу:

В конкурсі можуть взяти участь особи чоловічої або жіночої статі, які є громадянами України, мають вищу освіту відповідного професійного спрямування за освітньо-кваліфікаційним рівнем спеціаліста або бакалавра, обізнані з комп'ютерними технологіями, вільно володіють українською мовою.

До участі у конкурсі не допускаються особи, які:

- визнані в установленому порядку недієздатними;
- мають судимість, що є несумісною із зайняттям посади посадової особи місцевого самоврядування;
- у разі прийняття на службу будуть прямо підпорядковані або підлеглі близьким особам;
- позбавлені права займати відповідні посади в установленому законом порядку на визначеній термін;
- в інших випадках, установлених законами.

Особи, які бажають взяти участь у конкурсі, подають до органу місцевого самоврядування, в якому проводиться конкурс, такі документи:

- заяву про участь у конкурсі, в якій зазначається про ознайомлення заявника із встановленими законодавством обмеженнями щодо прийняття на службу в органах місцевого самоврядування та проходження служби;

- заповнену особову картку (форма П-2 ДС) з відповідними додатками;

- поданням шляхом заповнення на офіційному веб-сайті НАЗК декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, за минулий рік за формулою, що визначається НАЗК;

- автобіографію;

- дві фотокарти розміром 4 x 6 см;

- копії документів про освіту, підвищення кваліфікації, присвоєння вченого звання, присудження наукового ступеня;

- копію документа, який посвідчує особу;

- копію трудової книжки, оформлену у встановленому порядку;

- копію військового квитка (для військовослужбовців або військовозобов'язаних);

- довідку про допуск до державної таємниці (у разі його наявності);

- швидкозшивач.

3. Учасники конкурсу обов'язково складають іспит на перевірку та оцінку знань Конституції України, законів України «Про службу в органах місцевого самоврядування», «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про запобігання корупції», а також законодавства з урахуванням специфіки функціональних повноважень відділу.

4. Документи приймаються протягом 30 календарних днів з дня виходу публікації про оголошення конкурсу. Додаткова інформація за тел. 5-25-43.

5. Інформацію про конкурс на заміщення вакантної посади та умови конкурсу оголосити в місцевій пресі та на офіційному ВЕБ-сайті Білоцерківської міської ради і виконавчого комітету.

Г. Дикий, міський голова

Призначення субсидій по-новому: більш справедливо

й адресно

Міністерство соціальної політики ініціювало більш справедливий підхід до призначення субсидій, який почав діяти з 1 травня 2018 року. Це рішення прийнято в рамках

підготовки до монетизації субсидій, яка передбачає отримання допомоги в грошовій формі і планується до впровадження протягом наступного опалювального сезону.

При застосуванні нових критеріїв призначення субсидій усі, хто потребує допомоги, як і раніше, отримуватимуть її від держави. Нові правила призначення житлових субсидій не торкаються малозабезпечених людей, пенсіонерів чи офіційно зареєстрованих безробітних.

Натомість скоротиться кількість тих, хто звертається за субсидіями, маючи насправді доходи, достатні для того, щоб самостійно сплачувати за комунальні послуги.

При цьому якщо раніше субсидію передбачали на новий період раз на рік у травні і окрім розраховували її розмір на літній і зимовий період, то тепер, відповідно до нової програми житлових субсидій, це відбудуватиметься двічі на рік – у травні й жовтні. Але для більшості домогосподарств, які вже користуються допомогою, субсидії, які раніше, пепрізначені автоматично з врахуванням доходів за попередні два квартали.

Повторно Заяву і Декларацію потрібно буде подати тільки:

- орендаєм житла;
- внутрішньо переміщеним особам;
- сім'ям, яким субсидія було призначено не на всіх зареєстрованих, а фактично проживаючих у помешканні осіб;

● сім'ям, де є непрацюючі люди працездатного віку, в яких або відсутні доходи, або вони менші від мінімальної заробітної плати;

● сім'ям, в яких відбулися зміни у складі сім'ї протягом останнього року;

● сім'ям, які за станом на травень 2018 року матимуть понад двомісячну заборгованість за житлово-комунальні послуги і не погасять її до червня 2018-го.

Нові правила призначення субсидій дозволяють зробити систему соціальної підтримки більш адресною і справедливою та запобігти зловживанням.

ТОЖ ПРО ЯКІ НОВАЦІЇ ВІДТЕПЕР ТРЕБА ЗНАТИ І НА ЩО ЗВЕРТАТИ УВАГУ?**Предмети розкоші та доходи****від оренди**

Відтепер, якщо у власності сім'ї є автомобіль, якому менше п'яти років, крім мопеда та авто, наданого органом соціального захисту населення, субсидію не призначатимуть.

Крім того, доходи від оренди майна, зокрема, від здачі в оренду квартири, необхідно буде також вказувати в деклараціях про доходи – в новій графі «інші доходи».

Великі будинки і квартири

Є помешкання, які виходять за рамки середньостатистичних та відносяться до категорії «преміум класу». До недавнього часу на них також оформлялися субсидії – на підставі того, що прописувалася там одинока пенсіонерка з мінімальною пенсією. Вона, цілком очевидно, була не здатна оплатити повну вартість послуг і зверталася до комісії щодо надання субсидії на понаднормативну площину.

З 1 травня 2018 року діє нове правило: субсидія скасовується, якщо площа квартири перевищує 120 кв. метрів, а будинку – 200 кв. м, крім дитячих будинків сімейного типу та прийомних сімей. Власники такої житлової площи будуть оплачувати послуги у повному обсязі.

Тіньова зайнятість

Чимало українців працюють за кордоном, але

Віри, як сповідь про життя

Книга складається з семи розділів. У першому – „Присвята Україні” – переважає громадянська тематика. У своїх віршах авторка вболіває за юні нащадків Тараса, за майданівців, за воїнів АТО, за долю всього народу. Завершує цикл вірш „Я молося тобі, Україно!”

У циклі „Місячна царівна” Таїна Краєвська звертається до сільського життя і давніх народних повір'їв. Її герой – це в томлена життям бабуся, якій рудочубі соняшники нагадують далекі онуків, дід Феодосій, що приліг на покос і слухає голос землі, дівчина, яка вночі ворожить на коханого, юний чумак, що злетів на коні до неба і називав зірок... Усі ці образи наче навіяні розповідями бабусі, народними казками і звуками степової ночі.

Тематика „Давнього спогаду” не лише про кохання. Там є вірші, присвячені мамі, яка сумує по рідній Білорусі, де поховано багато її воєнних побратимів, присвячені бабусі, яка в'яже мереживо „зі сніжинок і мрій”. Є рядки про далеку юність і роздуми про фатальність долі.

◆ У авторки особисте ставлення до кохання. У своїх віршах вона ніби оголяє душу і розкриває найтонші психологочні нюанси. Її кохання постає то сумним спогадом, то прихованою тугою, то двобоєм двох самітників, то мотузкою стихією, що забирає серце в полон, то вироком долі, яка прирікає до розлуки... „Пейзажні замальовки” схожі на свіжі й тонкі акварелі, це присвячені зимі „Білий етюд”, „Як падав сніг”, „Зимовий вечір”. А плавні рефери „Снігової казки” нагадують далеку пісню дитинства, яку принесли на крилах білі лебеді. Вірш „Спітай у ночі степової” наче відтворює пающи степових трав і її правдні чари. Особливо яскраво в є „Морська імпровізація”, яка своїм тривожним ритмом і вдаюю альтерациєю різких звуків ніби оживляє нічну грозу на морі. Завдяки цьому прийому авторка створює ілюзію присутності, коли „вітер в літаври гуркоче, немов божевільний маestro”, коли „хвилі альтами голосять, ведуть лейтмотив урагану”, „в симфонії тій стоголосся і грим відгукнувся ораном”.

◆ У „Пейзажних замальовках” найбільше віршів, присвячених осені. Ім притаман-

на незвичайна експресія і, в той же час, мелодійність. Авторка іноді порівнює осінь з літньою жінкою, в якої вітер часу „шматує золоте волосся, сріблить морозом перша сивину”, і котра символічно „платить золотом і кров’ю за цвітіння, за кожний світлий день і кожну мить...”

Нова поетична збірка ТАЇНИ КРАЄВСЬКОЇ „Сповідь серця” звернена особисто до кожного читача. У ній порушуються гострі сучасні проблеми, є хвилюючі спогади про героїв, які загинули за волю України, і про героїв, які нині виборюють нашу волю у ворогів. У ній є філософські роздуми і переживання з життя самої авторки.

„Танго осіннього листя” за своєю образністю і розміром настільки нагадує характер і ритм драматичного танцю, що його вподобали аж три композитори: Олесь Коляда з Бердичева, Михайло Олійник і Анатолій Кульчицький з Білої Церкви. Усі вони в різний час слова згаданого вірша поклали на музику.

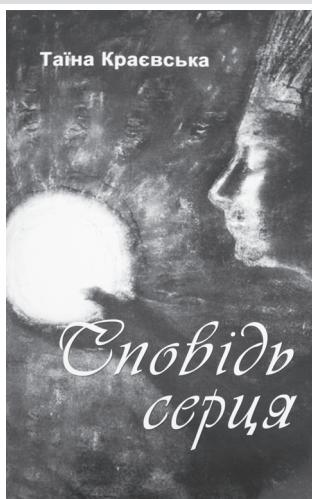
◆ Вражає символічний „Осінній експромт”, написаний верлібром. У ньому авторка, закохана в художника, висловлює приховані почуття. Вона його ревнус. Але не до сусідки, а до Осені, не до подруги, а до Творчості, не до жінки, а до Музи.

„Монолог скрипки” і „Романс для гітари” незвичні за сюжетом тому, що авторка мовби оживляє їх, наділяючи людськими почуттями. Скрипка, закохана в свого Маестро, ладна злетіти до неба, але, підкорена його смічком, слухняно „співає в натхненні полоні”. А Гітара, залишена Хазяїном, віддано чекає його повернення, і її „гріють спогади про теплі руки, про забуті і дивні пісні”.

◆ Вірш „Чужі вікна” повністю контрастує з попередніми. Його рядки написані верлібром, де постійно змінюються ритм, підкорюючись не розміру, а темпу, а темп змінюється залежно від образів, які бачить авторка за рамою вікна.

„Адже за склом її дивна квартира, За нею трагедія чи драма, Що не були написані Шекспіром...”

◆ Оригінальним і самобутнім є цикл „Сновидіння”. Більшість його віршів у верлібрі, а всі образи є символічними. Особливо запам’ятовуються балади. „Балада про Актрису” – на межі реальності і фантазії. У ній конфлікт творчої особистості з нерозумінням обивателів і заздрістю суперників досягає найвищої напруги, але несподівано

дарує Актрисі звільнення її польотом у височину. „Балада про Стрільця” – довільна імпровізація на тему картини Чюрльоніса „Стрілець”. У ній двоє героїв – Стрілець і Птаха. Мисливець і можлива жертва, яка відкінула його кохання. Влучить він у неї – чи не схоче влучити? Ця таємниця автора картини лишила-ся нерозгаданою і в баладі.

◆ Романтичний цикл „Серце Поета” присвячений двом геніям – композиторові Фрідеріку Шопену і поетові Федеріко Гарсія Лорка. У першому триптиху авторка обирає розмір вірша за розміром обраного музичного твору. А тому вони так реально відтворюють то образ Мазурки – юної і лукавої королеви балу, то Прелюд з мінливими картинами пейзажу, то прощальний Вальс з коханою, перевраний паузою „що довжиною в житті...”

У триптиху „Федеріко Гарсія Лорка” авторка навмисно наслідує поетичний почерк великого поета, щоби на мить повернутися в Іспанію тих часів. Тому й останній вірш циклу „Смерть Поета” написаний у стилі іспанських романсеро.

◆ Невипадково збірка завершує „Самотній скрипаль”. Навіть силою свого таланту Маestro не в змозі повернути минулі і з’єднати дві несходжі мелодії, розлучені долею.

◆ Вірші написані в різні роки, тому всі в різному стилі і настрої. Але вони зрозумілі і близькі кожному, хто знав кохання і пережив розлуку, хто втрачав надію і сподівався, хто боровся і перемагав. У збірці „Сповідь серця” авторка заявила, що має власний почерк, якому притаманна глибока філософія й прихована іронія, яскрава образність і незвичайна романтичність. Її вірші безпосередній ширі, а тому зачіпають за живе, як відверта сповідь про свої думки і почуття.

Микола Поліщук

Тенденція святкувати День матері прийшла до нас зі США. Саме там 8 травня 1914 року вперше офіційно, на рівні країни, відзначили це свято.

Сьогодні в США прийнято носити в цей день на одязі гвоздику: якщо вона кольорова – мати жива, якщо біла – то це вшанування померлої ненайки. Таку ж традицію перейняли й австралійці.

Після закінчення Першої світової війни традиція розповсюдилася й по інших країнах. Першою її підтримала Швейцарія. Ще близько 30 країн обрали для цього дня інші дати, і кожна з них святкує його по-різному.

В Австралії, наприклад, цей день не є ні офіційним, ні державним святом. Та це не заважає місцевим жителям вшановувати своїх матерів. Вони дарують їм подарунки на знак поваги ще з 1924 року.

Японія вперше відсвяткувала День матері 6 березня 1931 року. Це був день народження імператориці Коджюн. Однак свято не набуло популярності. Зате після Другої світової війни, коли вплив США в Японії був особливо відчутним, місцеві перейняли традицію і до сьогодні відзначають День матері у другу неділю травня. Жінкам у це свято дарують гвоздики.

У Мексиці цього дня відбувається особлива католицька

служба, під час якої звучить пісня „las mananitas”. А в австрійських ресторанах готують спеціальні страви до Дня матері.

Та найбільше, напевно, люблять це свято жителі турецького міста Афіон-Башмакі – вони святкують його 52 рази на рік, тобто кожної п’ятниці. Така традиція виникла не випадково. Раніше дівчата, котрі вже вийшли заміж і пішли з рідного дому, кожної п’ятниці відвідували своїх матерів. Звичай зберігся й до сьогодні. Всі заклади у цей день закріті, окрім магазинів, які радо вітають жінок.

В Україні офіційно День матері почали святкувати з 2000 року. Саме тоді було ухвалено вітати наших матусь у другу неділю травня. Але ідея виникла набагато раніше – у 1928 році „Союз українок” Канади віршівши вшанували мам. Отже, перший День матері святкували українці, та не в Україні. Проте вже наступного року дійство відбулося у Львові. Того ж року „Союз українок” поспіяв поширенню свята по всій західній Україні. Під їхнім патронатом різноманітні молодіжні та культурні організації влаштовували гучні дійства.

► Враження

Зустріши сутінки жітій

Коли дали завісу і стихли поволі оплески, в фойє театру ми на хвильку зустрілися з колегою. „Ну що ж, в житті завжди є другий шанс”, – не то запитала, не то ствердила вона, що означало її трактування тільки-но переглянутої вистави. Й полегшало – хотісь віднайшов у цій прем’єрі оптимізм! Мені ж, здебільшого, йшлося про сум – часом легкий, мов павутинка бабиного літа, часом іронічно-меланхолійний, а часом до відчува страшний...

Нова прем’єра „саксаганців” „Зупинка для двох” у постановці Анатолія Зеленчука зaintрігувала вже хоча б тим, що шанувальники театру вже... бачили виставу. Правда, з іншою назвою, з іншими виконавцями і створену іншим режисером. Без вдавання в непотрібні порівняння зауважимо – якщо драматургія талановита і злобдінна, то навіть десята її версія, втілена на сцені, буде цікавою. Трагіфарс М. Саймона вочевидь є такою драматургією. І попри те, що не претендує на бозна яку глибину, надає велими широкі можливості для акторів – тут є що грati.

А на сцені з класичним інтер’єром – куточком міського саду, автобусною зупинкою та кімнатою із кріслом, столиком, торшером за скляними дверима – всього двоє людей. Дві разюче різні жінки, які старіють самотніми. (Не будемо ж ми брати до уваги доньку однієї з героїнь, котру Шпрінці з її „альцгеймером”, що нестремно прогресує, тільки дратує. „Люди так не їдять”, – злостиво кепку вона з матері і не впускає її додому після чергової в’язки загублених тією ключів).

...Коли ти вертівся цілій день, мов навіжений, і заскочив до театральної зали вже після третього дзвінка, некваплива дія вистави спочатку видається як недоречно. Але в цій уповільненій динаміці якоїсь миті ти збагнеш, що стаєш свідком народження характерів. „Коли людина постаріє, вона стає невидимою для оточуючих”, – каже герой Олени Кралевої, Нецці.

Може, тому, що молоді й старі живуть у різних ритмах, у різних часових вимірах? Гадаю, через це виставу більше полюблять люди старшого віку – їм бількі проблеми, які переживають Нецці та Шпрінці. І байдуже, що вони мешкають вдало Сан-Дієго... Зрештою, людина, хай де вона живе, зрозумівши, що втрачає зір, почувається безпомічною і наляканою. І хоч Нецці, а саме її спілкується та біда, байдориться, вдавати з себе незалежну й сильну жінку стає дедалі важче. Правда, Олена Кралево таки зіграла її – надійну, ділову, що не дозволяє собі розклейтись, але й зворушливу, співчутливу, делікатну.

Саме такого ставлення потребує герояня Анжеліки Кісліциної. Дивакувати тітоньку незрозумілого віку в шкіряній косусі, балетній пачці, всю в strazax стає до сліз шкода, коли розумієш, яке життя чекає її попереду. Підступна хвороба з’їдає її пам’ять, донька, зайнята

13 травня

З приходом радянської влади День матері заборонили. Його не святкували впродовж майже 50 років. Коли Україна нарешті здобула незалежність, громадські організації, серед яких був той же „Союз українок”, повернули нам свято.

Українці вбачають у матері берегиню роду, спадщину, культурних цінностей, традицій та звичаїв, які вона передає своїм дітям. В її руках – продовження роду та виховання достойних членів суспільства. Цікаво, що День матері відзначається не тільки на державному рівні, але й на релігійному. Це день, коли ми можемо вкотре подякувати нашим мамам за все те добре, що вони для нас зробили, за їхню самопожертву і любов.

Підготував
Микола Отиченко

Танго осіннього листя

Таїна Краєвська

Вночі ти примаршиш казкою руті,
Як неба квітневого перша тривога.
Ти – пісня, якої не можна забути,
Ти промінь весняний – в осінній мій спогад.

(Приспів)

Прийди й поверни мою пісню і mrю,
Чекаю тебе, наче весну, коханий,
Бо серце осінній вогонь не зігріє,
А доля блукає у сивих туманах...

Каштани сумують в своєму налисті,
Про тебе нагадують очі їх карі.

Ворожать мені на червоному листі:
Про те, що з тобою не будемо в парі.